

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl soudcem Mgr. et Mgr. Jaroslavem Vávrou ve věci

žalobce: **A. H.**
zastoupen advokátem JUDr. Radkem Bechyně
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**
Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 9. 2018 č.j. KrÚ 65353/2018/ODSH/11
takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce podal soudu dne 15. 11. 2018 žalobu proti shora označenému rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a ve výrocích I., Ia. a Ib. potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Česká Třebová ze dne 1. 3. 2016,

č.j. MUCT/25669/2017/DOP/LAD/SPŘ/284-20. Tímto prvostupňovým rozhodnutím správního orgánu bylo rozhodnuto ve věci čtyř přestupků žalobce dle ust. § 125c odst. 1 písm. k), písm. i) bod 1 a písm. e) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“). Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci uložena sankce ve formě pokuty 5.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců, k tomu rovněž povinnost úhrady nákladů řízení.

2. Uvedených přestupků se měl žalobce dopustit fakticky při jediném jednání, kdy dne 12. 10. 2017 okolo 13:45 hodin v obci Česká Třebová, ulice Brí Hubálků – na parkovišti před budovou společnosti Korado (čp. 1230) jako řidič motorového vozidla zn. FIAT Punto 60 SX, rzv. XXX XXXX při couvání narazil do vozidla zn. RENAULT Megane rzv. XXX XXXX, což mělo za následek vznik dopravní nehody. Dalšího přestupku se dopustil tím, že po způsobené nehodě neprodleně nezastavil vozidlo (odjel). Další přestupek žalobce spočíval v tom, že v uvedené době řídil vozidlo, aniž by byl držitelem platného posudku o zdravotní způsobilosti a konečně užil v samou dobu vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním předpisem – vozidlo mělo neplatnou technickou prohlídku.
3. Žalobce s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně nesouhlasí, nesouhlasí ani s potvrzujícím rozhodnutím žalovaného. (i) V žalobě uvádí, že skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn, neboť existují opominuté důkazy. V provedených důkazech jsou zásadní rozpory a svědecká výpověď svědkyně se jeví jako účelová. Svědkyně při konfrontaci nebyla schopna obviněného poznat. Svědkyně mohla přestupek spáchat sama, její výpověď je účelová. Ve správním řízení žalobce předložil řidičský průkaz svého známého, který měl vozidlo řídit. Dokazování k tomu nebylo provedeno a není tak jisté, že vozidlo řídil žalobce. (ii) Rovněž uvádí, že žalobci nebyly prokázány materiální znaky přestupků. Uvádí, že svým jednáním nikoho neohrozil a nenarušil chráněný veřejný zájem společnosti. K tomu odkázal na rozsudek NSS čj. 5 As 104/2008-45 ze dne 14. 12.2009. V této otázce nesouhlasí s argumentací žalovaného jako odvolacího orgánu. Tím, že nebyl držitelem platného zdravotního posudku, rozhodně nikoho neohrozil.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl. Uvedl, že žalobní body se shodují z větší části s odvoláním, kde byly odvolací námitky již vypořádány.
5. Krajský soud přezkoumal v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), žalované rozhodnutí, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.
6. Při rozhodování o přestupku vycházel správní orgán I. stupně z oznámení o přestupku od Policie ČR, protokolu o nehodě ze dne 12. 10. 2017, úředních záznamů o podání vysvětlení od žalobce, svědkyně A. S., fotodokumentace z místa nehody a vozidla používaného žalobcem. Protokolu o výslechu svědkyně A. S., jejího e-mailu ze dne 12. 10. 2017, protokolu o výslechu svědka R. P. V průběhu řízení rovněž vypovídal

žalovaný a jeho dcera V. V. K dispozici pro řízení rovněž bylo vyjádření praktického lékaře žalobce a karta vozidla FIAT Punto. Žalobce při vysvětlení v totožný den přestupku odpoledne policii uvedl, že vozidlo FIAT Punto řídil on, ukazoval polskému kamionu místo parkoviště spol. Korado. Ke skutkovému ději nehody uvedl, že si není vědom, že by do něčeho nacouval, poté co spatřil poškození vozidla FIAT, připustil, že mohl do něčeho nacouvat. Zdravotní potvrzení u sebe nemá, neplatné technické kontroly si nevšiml. Při následném ústním jednání ve věci přestupku skutkový děj popsal značně odlišně, tvrdil, že vozidlo neřídil, vozidlo řídila jiná osoba – kamarád pan H. Nejprve vozidlo chtěl do garáže odvézt kamarád, později jej chtěli dát na podvalník, nakonec jej táhli na laně i na parkoviště u spol. Korado. Uvedl, že již dva roky neřídí. V průběhu odvolacího řízení předložil řidičský průkaz pana B., který měl vozidlo řídit. Svědkyně A. S. při ústním jednání popsal průběh dopravní nehody a rovněž uvedla, že viděla na vzdálenost cca 10 metrů nasedat na místo řidiče jedinou osobu – staršího muže s modrou holí. Proti rozhodnutí o přestupku podal zástupce žalobce odvolání, ve kterém po doplnění namítal prakticky stejné námitky jako v žalobě. Nejasnosti při zjištění skutkového stavu v určení pachatele přestupku, rozpor v důkazech a otázku materiální stránky přestupků. Žalovaný se pak v žalovaném rozhodnutí vypořádal se všemi námitkami uplatněnými v odvolání, přičemž je třeba konstatovat, že žalovaný považoval skutkový stav věci za dostatečně zjištěný s tím, že rozhodnutí o přestupku splňuje požadavky kladené na výrokovou část rozhodnutí příslušnými ustanoveními právních předpisů (zákon o přestupcích, správní řád), rovněž se tak rozsáhlým způsobem vypořádal s námitkami totožnosti pachatele přestupku a též s námitkou materiální stránky přestupků.

7. K žalobním bodům je třeba uvést, že není účelem soudního přezkumu správních rozhodnutí opakovaně zkoumat závěry, které učinily správní orgány, pokud byly řádným způsobem a dostatečně odůvodněny. Soudu je známo, že zástupce žalobce zastupuje řidiče – přestupce opakovaně. Svým postupem a vznášenými námitkami se snaží vytvářet podmínky stěžující správní řízení a spekulativním způsobem mnohdy maří postup a závěry správních orgánů.
8. V této věci je rovněž podstatné to, že žalobní námitky fakticky kopírují námitky odvolací. Napadené rozhodnutí a rozhodnutí orgánu I. stupně v této věci tvoří jeden celek a tak je podstatné, jak se s opakovanými námitkami žalobce vypořádal žalovaný a jak otázku ustanovení pachatele vyřešil orgán prvního stupně, jehož rozhodnutí bylo žalovaným potvrzeno.
9. V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č.j. 5 As 126/2011-68, publikovaném pod č. 3014/2014 Sb. NSS). V nyní posuzované věci správní orgány dostaly tomuto požadavku. Podklady, které správní orgány použily ke zjištění skutkového stavu a k prokázání viny žalobce, plně postačovaly k vydání rozhodnutí, že se žalobce dopustil zmíněných přestupků. Žaloba nemohla být úspěšná, neboť žalobcem uplatněné námitky nemohly samy o sobě bez dalšího vyvrátit závěry správních orgánů o existenci viny žalobce. Správní orgány prvotně vycházely ze svědecké výpovědi přímé

svědkyně A. S., ohledání místa a obou vozidel. Rovněž mohly vyjít z prvotního vyjádření žalobce jako potenciálního pachatele přestupku. Pozdější verze vysvětlení podaná žalobcem je značně nedůvěryhodná, což již ve svém rozhodnutí vysvětlil žalovaný. Soud nepovažuje za nutné jednou učiněné hodnocení a přijaté závěry vytrvale opakovat. Pokud žalobce uvádí, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, soud s tímto nesouhlasí, neboť obsah správního spisu tomu zcela nenapovídá. Jestliže žalobce předložil až v průběhu odvolacího řízení řidičský průkaz třetí osoby, a to dokonce odlišného jména, než uváděl dříve, pak takový důkaz, pokud by byl vůbec proveden, nedával jakýkoli ani minimální prostor pro učinění jiných logických závěrů o nehodě, než přijaly správní orgány. Ani žalobce později popsaná verze o přesunu vozidla na laně přes parkoviště nedává smysl, natož aby v ní figurovaly dvě další osoby. Nedůvěryhodné je též pozdější sdělení žalobce, že již dva roky neřídí, avšak automobil měl od své dcery současně půjčený. Soud nesouhlasí s pokusem o relativizaci výpovědi svědkyně S., neboť tato neměla na věci jakýkoli zájem, reagovala spontánně a svoji verzi podání události, na rozdíl od žalobce v průběhu času neměnila.

10. Soud zde považuje za nutné ujasnit pojetí zásady oficiality v přestupkovém řízení. Tato, jako v jiném správním řízení, znamená, že důkazní břemeno je na správním orgánu. Pokud je však tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů v dostatečné míře zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal. Jakákoliv ničím nepodložená spekulativní námitka či hypotéza ze strany přestupce neznamená, že by správní orgán měl aplikovat tuto zásadu tak, že by provedl rozsáhlé dokazování za účelem v podstatě vyvrácení takových spekulativních námitek a hypotéz, tj. že by každé takové tvrzení musel dokazovat správní orgán, což by vedlo ke zcela absurdním situacím (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, č.j. 3 As 9/2013-35). Žalobce tak zůstal jen v rovině těchto účelových zpochybnění (už jen tím, že jej uplatnil až v pozdější fázi řízení a ve své podstatě byly zcela nedůvěryhodné), které nemohlo v dané věci vzbudit důvodné pochybnosti o přestupkových jednáních, která byla naopak podložena dostatečnými podklady. Vznesené pochybnosti žalobce nelze považovat za takové, které by založily či byly vůbec schopny založit takové důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu).
11. Rovněž námitka týkající se materiální stránky přestupků není důvodná. Žalovaný správně uvedl, že již ve správním řízení byla neurčitá neboť bely podána nekonkrétně bez vztahu k některému z popsaných 4 přestupků žalobce. Proto je třeba opakovaně uvést, že žalovaný se s touto námitkou ve svém odvolacím rozhodnutí dostatečně vypořádal. Není smyslem soudního přezkumu takovou argumentaci opakovat. Soud námitku žalobce zcela odmítá a hodnotí ji jako zcela nepřiměřenou
12. Podle ustanovení § 2 odst. 1 zákona o přestupcích je přestupkem zaviněné protiprávní jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně. Jak vyplývá z uvedeného ustanovení, znaky přestupku jsou stanoveny zákonem, přičemž přestupek je vymezen materiálním a formálním znakem, které musí být naplněny současně. Naplnění formálních znaků se žalobci nepodařilo zpochybnit. Konkrétní námitku materiální stránky pak vznesl ve vztahu přestupku spočívajícím v nepředložení posudku o zdravotní způsobilosti.

Materiální znak je pak nejen zde představován tím, že zaviněné protiprávní jednání porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a zájmy uvedené v ustanovení § 1 zákona o přestupcích; zde žalobce s odkazem na neexistenci zdravotního potvrzení tvrdí, že tento znak naplněn nebyl, neboť v dané chvíli jím nemohl nikoho ohrozit. Odkazuje v této souvislosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 104/2008-74 ze dne 14. 12. 2009.

13. Nejvyšší správní soud uvedl ve výše citovaném rozsudku, že formální znaky přestupkového jednání naplňují v běžných případech i znaky materiální. Z rozsudku, jehož se stěžovatel dovolává, však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku nedošlo vždy, když je sice naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby, avšak nedojde k přímému ohrožení osob nebo majetku. Je totiž možné, že za konkrétních okolností a v určitém konkrétním případě, nemusí např. překročení rychlosti vždy znamenat, že byla naplněna i materiální stránka přestupku proti bezpečnosti silničního provozu na pozemních komunikacích (viz zmíněný rozsudek NSS, kdy se jednalo o překročení rychlosti o 2 km/h, přitom k měření rychlosti došlo několik metrů na přehledné m úseku před umístěním značky „konec obce“). Nicméně tato konstrukce platí pouze v případě, kdy existují významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti; tím nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek. Tak tomu, však u žalobce nebylo, neboť soud nenalézá podmínky pro to, aby byly naplněny výjimečné okolnosti, na něž odkazoval žalobcem uvedený rozsudek NSS.
14. S ohledem na shora uvedené závěry žaloba nebyla shledána důvodnou, krajský soud ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
15. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.. Žalovanému náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: <http://www.nssoud.cz>.

Pardubice, 13. května 2019

Mgr. et Mgr. Jaroslav Vávra v. r.
soudce